

РЕШЕНИЕ

№ 770

Гр. Перник, 27.11.2014 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и шести ноември през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Игнат Георгиев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова

Ивайло Иванов

при съдебния – секретар В.Х. и с участието на прокурор Цветков от окръжна прокуратура Перник, като разгледа КНАХД № 830 по описа за 2014 година докладвано от съдия Ивайло Иванов, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Е. П. Т., със седалище и адрес на управление гр. Перник, ул. „*****“ № 23 срещу съдебно решение № 652 от 05.07.2013 година, постановено по н.а.х.дело № 745/2013 година по описа на районен съд Перник, с което е изменено наказателно постановление № 23-2307152/20.03.2013 година, издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на Е. П. Т. е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ), за извършено административно нарушение на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, като вместо това е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева.

Касаторът твърди, че законосъобразно е изменено облажваното наказателно постановление, като наложената от първоинстанционния съд имуществена санкция в размер на 1 500 лева е справедлива, но алтернативно пледира, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, както постановено в нарушение на материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението предмет на касационна проверка и по същество постанови друго, с което да отмени НП.

В съдебното заседание касаторът редовно призован не се представлява.

В съдебно заседание ответникът по касационната жалба редовно призован не се представлява.

Представителят на окръжна прокуратура Перник дава мотивирано заключение за основателност на касационната жалба, поради което моли съда да отмени решението на районния съд.

Административен съд Перник, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на разглеждане пред районен съд Перник е било издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ наказателно постановление № 23-2307152 от 20.03.2013 година, с което е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева, на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ на настоящия касатор. Административнонаказателната му отговорност е била ангажирана за това, че Е. П. Т. /касатор/ в качеството си на работодател е извършил нарушение на трудовото законодателство по смисъла на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, като на 04.01.2013 година е наело лицето Т. Д. като „хигиенист“ без сключен трудов договор, преди постъпването ѝ на работа. Безспорно е и от попълнената саморъчно декларация по реда на чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ, че посоченото лице има определено работно време, работно място, определена длъжност, почивки и уговорено трудово възнаграждение.

Първоинстанционният съд е проявил процесуална активност и е събрал относимите към спора доказателства, въз основа на които правилно е установил фактическата обстановка. Въз основа на тях и след направен анализ поотделно и в тяхната съвкупност безспорно е приел за установено нарушение на трудовото законодателство. В изпълнение задължението си за извършване проверка на издаденото НП, решаващият съд е констатирал, че описаното в него нарушение е доказано, т.к. от събраните доказателства е налице трудово правоотношение, а не гражданско, за което касатора е привлечен към административно наказателна отговорност за извършено административно нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, съдържащ задължение за работодателя да сключи трудов договор в писмена форма, подписан и от двете страни. С оглед безспорно установеното по делото, че такъв трудов договор не е бил сключен между страните, към момента на установяване на нарушението – 04.01.2013 година, решаващият съд е приел, че в случая е налице извършеното нарушение и има основание за сключване на трудов договор между страните. Развити са подробно мотиви в тази насока за същността на трудовото правоотношение и съотношението му с облигационното правоотношение, съответно е установено че възприето от органите на административнонаказателното производство като източник на отговорността на дружеството жалбоподател е правилно и вменената му административнонаказателна отговорност за такова административно нарушение. Първоинстанционният съд е достигнал до правен извод, че при издаването АУАН и НП не са допуснати нарушения на материалното и процесуално право, поради което правилно е ангажирана

административнонаказателната отговорност на работодателя. При съобразяване с нормата на чл. 27 от ЗАНН е изменил НП, като е наложил имуществена санкция в минимален размер на 1 500 лева. По тези съображения районния съд е изменил наказателното постановление.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени писмени доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от районен съд Перник фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно. Правилно и законосъобразно решаващият съд е приел, че с оглед установеното несъществуване на трудово правоотношение за страните е възникнало задължение за сключване на трудов договор. Настоящата касационна инстанция напълно споделя направените от районни съд правни изводи за правилно прилагане на материалния закон от административнонаказващия орган при реализиране на отговорността по реда на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ на настоящия касатор. Настоящата касационна инстанция счита, че не следва да повтаря направените правни изводи. Първоинстанционният съд е постановил обжалваното съдебно решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, преди да разгледа делото по същество, да прецени спазени ли са процесуалните правила в хода на административното производство от наказващия орган. Мотивиран така, настоящият касационен състав намира атакуваното в настоящото производство решение на районен съд Перник за законосъобразно, правилно и обосновано.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че трудовия договор има за предмет прстирането на работна сила (жив труд) от работника за продължителен, в повечето случаи неопределен срок, а при гражданския договор (договора за изработка) се дължи конкретен трудов резултат (овеществен труд) за определен срок. При трудовия договор работникът е в зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определения ред и трудова дисциплина, работно време и т.н., а при договора за изработка изпълнителят дължи само "изработването на нещо", на уговорения резултат и е независим, стопански и оперативно самостоятелен при изпълнението. И при двата договора се дължи възнаграждение, но то се различава по своето естество, като трудовото възнаграждение е правно регламентирано, има гарантиран минимален размер и се изплаща ежемесечно, а възнаграждението, което следва да заплати поръчващият, се договаря свободно между страните и се изплаща след приемане на изработката, по принцип - еднократно.

Настоящата касационна инстанция намира за неоснователни твърденията наведени в касационната жалба, относно съществени

процесуални нарушения по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН от административнонаказващия орган /АНО/, тъй като в разпоредбата на чл. 52 и следващите от ЗАНН императивно са определени задълженията на АНО при започнало административнонаказателното производство. Разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН дава право на наказващия орган да издаде наказателно постановление и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В случая от събраните доказателства безспорно се установява, че касатора в качеството си на работодател не е уредил като трудово правоотношението с лицето Т. Д. на длъжността „хигиенист“. В случая АНО при започване на административнонаказателно производство е събрал всички относими доказателства, поради което не е било необходимо да събира допълнителни такива по направеното възражение от настоящия касатор, тъй като безспорно е установено нарушението, неговия автор и вината.

С оглед гореизложените съображения, настоящия касационен състав, при извършената проверка по реда на чл. 218 от АПК счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд Перник, касационен състав и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 652 от 05.07.2013 година, постановено по н.а.х.дело № 745/2013 година по описа на районен съд Перник.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: /п/